

Visquen els bous... vius.

INICIATIVA ANIMALISTA :: 19/07/2015

Per Encarna Canet. Universitat de València. Presidenta d'Iniciativa Animalista

Les persones que conformem Iniciativa Animalista considerem la tauromàquia un acte públic de tortura, i mort innecessària d'un ésser viu, per a diversió d'uns pocs. Abans de res cal fer una apreciació gramatical: les persones que defensem els drets dels animals no som antitaurins sinó més bé pro-taurins, ja que estem per el bou, per la seua vida, i per la cultura sense violència. En tot cas caldria anomenar antitaurins els taurinòfils o tauricides.

Estem en contra de totes les formes d'utilització i explotació dels animals: com a alimentació, com a vestit, per a treballar, per a "experimentar", com a oci (zoològics, bioparcs, circs, oceanogràfics), com a negoci (tràfic d'animals, botigues de mascotes, baralles d'animals, carreres...) com a diversió ("festes" amb animals, tauromàquia...) I per descomptat també els bous envolats, bous al carrer, a la mar, correbous, bous ensogats, jonegades...

Tot el ritual de la tauromàquia és una mentida construïda amb enganys, tòpics, estereotips, interessos econòmics i polítics i d'una estètica rànica i coenta. El bou no és un animal agressiu, no es tracta d'una lluita èpica pel valor, el bou ha estat prèviament "manipulat", el poder amb el torero és desigual...

La tauromàquia, igual que altres formes de violència contra els animals, s'emmarca dintre de la concepció antropocèntrica de la societat en què vivim. Una societat que és profundament especista, on l'home es considera el centre de l'univers i tota la resta d'éssers vius, inclosa la dona, tenen categoria d'objectes i han d'estar al seu servei perquè ell els utilitze per al seu benefici.

La violència contra els animals no és una cosa aliena a la resta de les violències que perviuen al si de la societat: violència de gènere, explotació d'unes persones per altres, d'unes ètnies per altres, d'unes religions per altres, d'uns pobles per altres i, com no, dels animals no humans pels animals humans. Aquest especisme està tan interioritzat en la nostra vida que és invisible, no en som ni tan sols conscients i tots i totes hi col·laborem d'una manera o d'una altra: portant als menuts al circ o al zoològic, comprant productes que han estat testats en animals, menjant productes animals per damunt del que es considera necessari en una dieta carnívora, consumint objectes de pell, comprant mascotes...

I sabem que l'eliminació d'aquestes explotacions serà un camí llarg com també ho ha estat l'eliminació de l'esclavatge i l'encara vigent discriminació de la dona.

Defenseu una ètica més universal i més respectuosa amb el medi que ens envolta. L'espècie humana forma part de la vida, no som la vida, ni en som els amos. Tan sols som una de les 180 espècies de primats que hi ha al planeta i una de les 5500 espècies de mamífers.

Mentides taurinòfiles

Quan parlem de la tauromàquia hi ha una sèrie de mites que sempre apareixen i que ara desmuntarem: que el bou no pateix, que és una tradició, que es tracta d'un art, que a les nostres terres hi ha molta afició, que es tracta d'una lluita pel valor, que caldria tindre llibertat per a qui vullga gaudir-ho, que cal prohibir les prohibicions...Mites que sempre defensen els taurinòfils i les taurinòfiles en acalorades discussions sense arguments racionals.

1-Patiment del bou

Que el bou pateix en les corregudes és indiscutible i sols s'atreveixen a negar-ho una minoria de persones que no són especialistes en la matèria. Pateix per tot el que li fan abans de la correguda i durant la correguda. Els procediments estan amplament descrits en les pàgines web de les organitzacions animalistes. És un mamífer com nosaltres amb sistema nerviós i per tant té capacitat de sentir por i dolor. A més hi ha una prova irrefutable del patiment i és l'intent de fugida continua que fa l'animal fins que el maten i la seua pròpia mort, que no es de broma.

A més, a les corregudes no sols es tortura el bou, també hi participen cavalls que acaben esventrats per les cornades. El patiment del bou és clar i manifest i així ho han fet saber institucions i organismes experts en la matèria com la facultat de Biologia de la Universitat de València i l'Associació de Veterinaris Abolicionistes de la Tauromàquia. Hi ha al voltant de 70 municipis que s'han

declarat antitaurins i amics dels animals. Canàries i Catalunya tenen prohibides les corregudes i la majoria de la humanitat està en contra d'eixa massacre.

2-Tradició

Es parla que és una tradició i, si entenem per tradició una cosa que dura en el temps i passa de generació en generació, és possible que ho siga, encara que fins i tot 200 anys són un segon en la història de la humanitat. Com mesurem la tradició? 50, 127, 400 anys? Des de l'època feudal? A més, que una cosa siga antiga no significa que siga bona, no és la justificació per a matar públicament un animal que l'únic que vol quan el trauen a la plaça és escapar-se corrent.

Les tradicions són el passat i sols cal mantenir-les si són positives, respectuoses i educatives, si no, cal eliminar-les i canviar-les per unes altres, com ha canviat la tradició de casar les dones en contra de la seua voluntat, pegar els alumnes a l'escola, el dret de pernada, les jornades laborals de 16 hores...i d'altres que volem que canvien, com la lapidació de les dones.

Si les corregudes han sobreviscut durant alguns anys ha estat precisament per esta concepció especista de què parlàvem abans, i perquè les administracions públiques intencionadament les han fomentades com una espècie de "pa i circ" per a la població.

3-Art

Es defensa també que la tauromàquia és art. Nosaltres entenem per art creació, bellesa,

vida... i les corregudes, igual que la resta de festes amb animals, són bàsicament destrucció, patiment, humiliació innecessària sang i mort. L'art no és una cosa aïllada de l'experiència humana, sinó que està íntimament relacionat amb la religió, l'economia, la tecnologia i molts altres components de la vida social humana.

El concepte d'art ha evolucionat adoptant diferents significats segons l'època i la concepció filosòfica, que han dictaminat quina cosa era art i quina no ho era.

Hi ha opinions molt agosarades que defensen les corregudes de bous "per la bellesa de les vestimentes". Les persones que trobem coentes aquestes vestimentes podem entendre que a alguna persona li agraden, però defensem que per a lluir-les no cal matar a ningú, es poden lluir també anant a comprar al mercat. Avui no podem entendre l'estètica sense ètica, estem al segle XXI malgrat que no ho parega.

4-Afició.

Es repeteix que hi ha molta afició a la tauromàquia a casa nostra. Les aficions es poden crear, canviar i manipular segons els interessos del sistema i les multinacionals, no sorgeixen del no-res. Recordem fa un temps l'afició a les lluites de gladiadors, l'afició actual al futbol, l'augment d'aficionats i aficionades al ciclisme quan aparegué Indurain, l'interès actual de les multinacionals per a que ens canviem de mòbil contínuament etc...

Les diverses administracions públiques no promocionen amb la intensitat deguda uns altres actes com música, teatre, òpera, titelles, jocs tradicionals, etc... mentre que es malbaraten molts diners en una afició minoritària. Les estadístiques parlen que al 80% de la població no li agrada ni li interessa en absolut la tauromàquia, o hi estan radicalment en contra; tanmateix, volen fer-nos tragar una afició que sols segueix una minoria del 20% que, afortunadament, prompte patirà un relleu generacional i això preocupa tant que fins i tot es fan escoles taurines per a xiquetes i xiquets menors d'edat.

5-Lluita pel valor entre torero i bou

El bou no és un animal agressiu, al revés, els ramaders seleccionen i barregen els exemplars perquè siguin els més agressius. És un animal herbívor, no li interessa la carn, tampoc la de torero. No té cap intenció d'atacar el torero fins que este comença a martiritzar-lo. És el torero qui provoca que l'ataque amb "el engaño".

Quan entra en la plaça pega moltes voltes buscant com escapar-se, està espantat, i si el deixaren ho faria. Abans d'eixir a la plaça ha patit algunes "arts" per a afeblir-lo i perquè no siga un perill per al torero-masclé valent.

La tauromàquia és un trist i caduc espectacle on s'exalça els estereotips masclistes: valor, coratge, força, bravura... És un ritual basat en una asimetria de poder: molta gent que ha pagat per vore morir el bou, el torero que cobra per matar-lo, la quadrilla que està per ajudar-lo... tots en una situació de superioritat, contra un animal obligat a participar i sense escapatòria, que serà rebentat per dintre fins a la mort.

És una falsa lluita, no hi ha combat ni enfrontament, ni exemple de valentia com diuen els

qui no tenen arguments de pes. Son tots contra un. Si el torero s'acosta al bou es perquè sap que de prop no el veu bé; s'agenolla perquè sap que el bou ho interpretarà com un gest de submissió i pensarà que eixe animal amb lluentons no l'atacarà més... No hi ha res d'heroic en el fet de matar un bou que no té cap possibilitat de sortir viu de la plaça.

6-Llibertat per a vore-ho

Des dels sectors taurinòfils es crida a la llibertat per a vore-ho i “ a qui no li agrade, que no ho mire”. Els qui paguen per vore torturar un ésser viu i gaudeixen de la violència s'atreveixen a parlar de llibertat i de drets.

Considerem que el dret a la vida està per damunt del dret a la satisfacció estètica i la diversió. Nosaltres no sols no participem d'aquestos espectacles sinó que, a més, volem i aconseguirem que s'abolisquen a tot arreu, tant la tauromàquia com els altres tipus de maltractament contra els animals que anomenava al començament.

7-La tauromàquia és un gran negoci deficitari

Darrere dels espectacles de bous hi ha un lobby taurí format per ramaderies, places, apoderats, ajuntaments, toreros, televisions, revistes del cor, diputacions ...Tots necessiten que es mantinga siga com siga: promocions turístiques, regals d'entrades, carpes publicitàries de la diputació, cobrir les places com a Xàtiva, bous al carrer, embolats...

Però este negoci és deficitari, no pot viure de la suposada afició i sols sobreviu per les subvencions d'Europa, de l'estat espanyol i administracions autonòmiques...(al voltant de 600 milions d'euros cada any) per això l'interès en convertir-lo en Bé d' Interès Cultural com va fer l'inefable Castellanos.

A més cal tenir en compte que tots i totes contribuïm a pagar “la festa” amb els nostres impostos i sense el nostre consentiment, incloses les persones que defensem els drets dels animals.

8-Promou un estil educatiu violent

Martiritzar els animals provoca que es justifique i naturalitze la violència de tal forma que queda interioritzada en la gent jove com a patró de conducta.

Tota la bibliografia especialitzada en violència parla que un predictor de la possibilitat de ser violent en el futur és haver patit violència en el passat, però també haver estat testimoni de la violència. Tanmateix tenim un model de societat molt hipòcrita. Intentem ensenyar valors a les escoles, posem en marxa plans i projectes contra la violència de gènere, entre iguals, contra el racisme, l'homofòbia, castiguem els agressors...

Però en la pràctica demostrem que maltractar públicament un animal és èticament correcte, és legal, divertit, està patrocinat i finançat per l'administració pública i surt a la televisió.

És més important promoure conductes empàtiques, de respecte cap a la resta de la natura i els animals que conviuen amb nosaltres, saber-se posar en el lloc de la víctima i

desenvolupar la “humanització” de la societat. Es més important defensar una cultura lliure de violència i mort innecessària.

Si pretenem una societat respectuosa amb els altres, multicultural, sostenible i

igualitària caldrà eliminar tota la tolerància cap a qualsevol tipus de violència, també la violència contra els animals.

Mentre no deixem de ser cruels hi haurà crueltat.

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/visquen-els-bous-vius